

[Viviks.]

skal der en kolossal frækhed til at gå ind på 3 sømil, og det vil sikkert ikke ske, så uanset om vi til at begynde med vil få en periode, hvor kontrollen ikke er effektiv nok, vil loven alligevel, når den gennemføres, virke beskyttende. Men er den højterede minister i stand til i dag eller senere at sige noget om, hvilke muligheder vi mener at have for at kontrollere den nye fiskerigrænse?

I håb om, at man sætter ind på virkelig at opnå en effektiv kontrol, skal jeg tilsige støtte fra socialistisk folkeparti til lovforslagets gennemførelse.

Birthe Wetlesen: I den foreslåede affattelse fastsætter lovens § 1, stk. 1, at kun danske statsborgere med fast bopæl i Grønland har ret til at drive erhvervsmæssig fangst, fiskeri eller jagt på det grønlandske landterritorium eller på havet inden for en grænse af 12 sømil. Med hensyn til danske statsborgere, der ikke er bosat i Grønland, siger samme paragrafs stk. 3, at ministeren kan fastsætte bestemmelser, hvorved der gøres undtagelser fra forbuddet i stk. 1.

Mit parti er af den opfattelse, at det principielt er meget uheldigt, at der med hensyn til erhvervsmæssige rettigheder skelnes mellem danske statsborgere bosat i forskellige dele af riget. En sådan skelnen kan skabe uheldige modsætningsforhold inden for det danske samfund og forsinke eller måske ligefrem hindre en hensigtsmæssig udvikling af samfundsstrukturen. Tænk, hvis fiskere med bopæl på Bornholm var de eneste, der måtte drive fiskeri ved Bornholm, eller fiskere med bopæl på Sjælland var de eneste, der måtte drive fiskeri ved Sjælland, o. s. v. Så skulle vi måske til at indføre stavnsbåndet igen, men denne gang for fiskere.

Jeg skal i det efterfølgende begrænse mig til at behandle fiskerispørgsmål. Her gælder det altså, at danske fiskere for at kunne drive fiskeri på det grønlandske søterritorium inden for en grænse af 12 sømil skal have fast bopæl i Grønland. Denne bestemmelses hensigt er selvsagt at beskytte den grønlandske befolkning, hvis udkomme og hele økonomiske udvikling i så høj grad er afhængig af havet. Den

kan derfor ikke uden videre fejles til side, så meget mindre som det er den samme begrundelse, der ligger til grund for forslaget om at udvide fiskerigrænsen ved Grønland til 12 sømil.

Men hvem er det da, den grønlandske fisker skal beskyttes imod gennem kravet om fast bopæl i Grønland? Det er danske fiskere fra den øvrige del af riget, og det vil først og fremmest sige færøske fiskere.

Nu synes det imidlertid af bemærkningerne til § 1, stk. 3, at fremgå, at det er ministerens hensigt at give danske statsborgere, der ikke har fast bopæl i Grønland, adgang til at drive fiskeri ind til 3 sømil fra kysten, idet det anføres, at ministeren for ikke at begrænse sådanne personers hidtidige adgang til uden tilladelse at drive fiskeri ved Grønland vil kunne bestemme, at de uden særlig tilladelse skal have adgang til at drive fiskeri ind til 3 sømil fra kysten. Såfremt ministeren fastsætter en generel bestemmelse herom — og jeg vil gerne have at vide, om jeg har forstået det rigtigt, når det er mit indtryk, at det er ministerens hensigt at fastsætte en sådan generel bestemmelse — så vil det sige, at bopælsklausulen i paragraffens stykke 1 kun tjener til at holde nogle ganske enkelte syddanske fiskere og en hel del færøske fiskere uden for $\frac{1}{4}$ af den 12 sømils grænse, der nu formentlig fastsættes.

Det er imidlertid ikke engang alle syddanske og færøske fiskere, der vil blive holdt uden for 3 sømils grænsen. Det siges nemlig udtrykkelig i bemærkningerne til § 1, stk. 3, at det i overensstemmelse med den hidtidige ordning vil kunne bestemmes, at sådanne fiskere, altså syddanske og færøske, skal have særlig tilladelse til at drive fiskeri inden for de 3 sømil. Man kan altså forvente, at denne tilladelse gives til nogle syddanske og færøske fiskere.

Når alt, hvad der kommer ud af bopælsklausulen, hvad fiskeri angår, er, at en del af de syddanske og færøske fiskere ikke må fiske inden for 3 sømils grænsen, forekommer det mig tvivlsomt, om denne klausul er berettiget. Vil den ikke gøre mere skade end gavn derved, at den skaber et modsætningsforhold mellem danske befolkningsgrupper, et modsætningsforhold, som bestemmelsens realitet overhovedet ikke be-